

ZÁKON SMEČKY

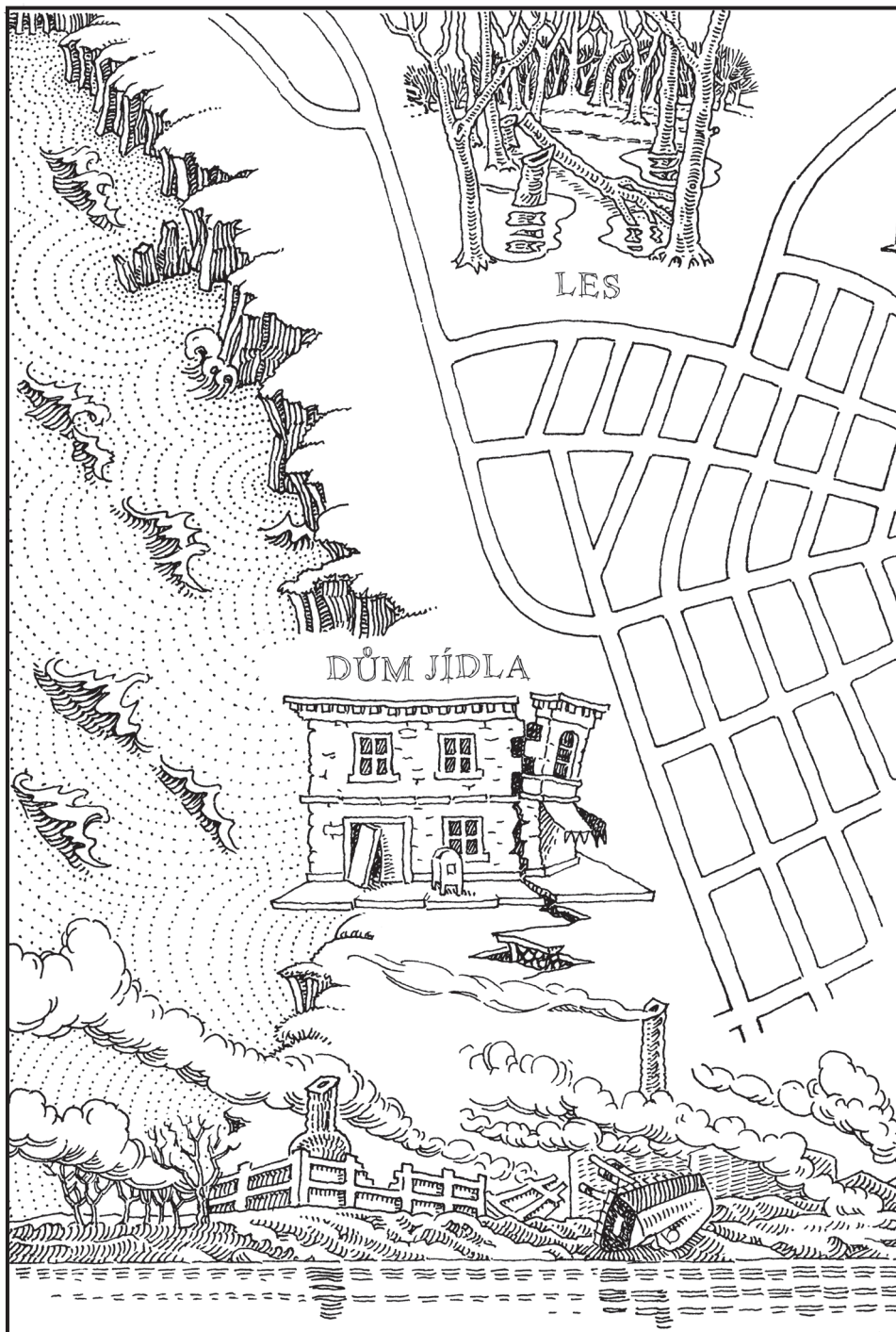
MRTVÉ MĚSTO

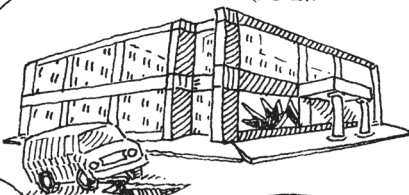
Erin Hunterová

ALBATROS

OBCHODNÍ
CENTRUM

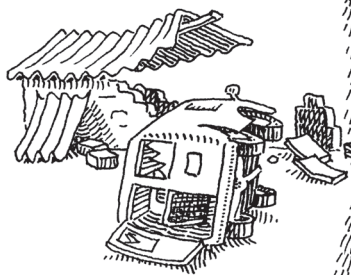

ZNIČENÉ DOMY

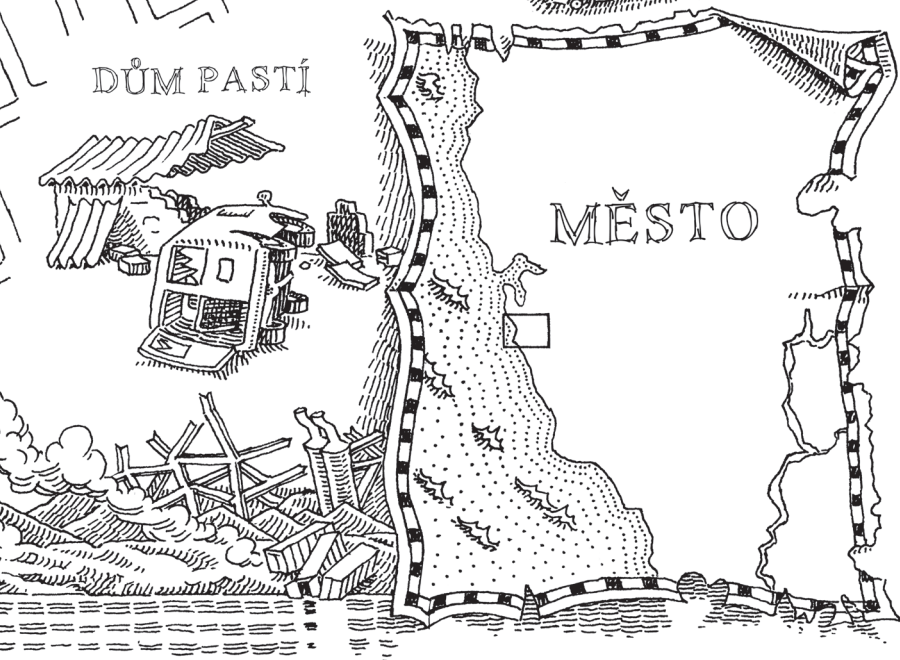
DLOUHÝCH
PACEK

DŮM PASTÍ

MĚSTO

ZÁKON SMEČKY

MRTVÉ MĚSTO

Erin Hunterová

ALBATROS

Přeložila Mirka Kopicová

Copyright © 2012 by Working Partners Limited

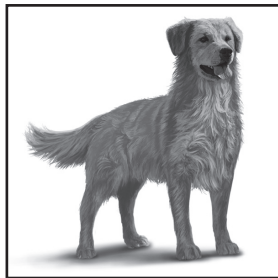
All rights reserved.

Translation © Mirka Kopicová, 2014

Jacket art © Julia Green, 2012

ISBN 978-80-00-03462-1

*Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové
Pro Lucy Philipovou*

ÚVOD

Ňaf se protáhl, zív a maličko nadšeně zakňoural. Ostatní štěňata v pelíšku se k němu tiskla jako jeden velký hřejivý propletenec, všude samá tlapka a čenich a tlukot malých srdíček. Pískle se lopotila přes něj a štouchla ho tlapkou do oka; Ňaf zavrtěl hlavou a překulil se, takže spadla. Rozhořčeně vypískla a on jí olízl čumáček, aby jí dal najevo, že jí nic nevyčítá.

Jejich psí maminka nad nimi stála a čenichem je rovnala vedle sebe, jazykem jim čistila tváře a obešla kolem štěňat své obvyklé kolečko, než se kolem nich stočila a chystala se ke spání.

„Probud' se, Ňafe! Maminka nám bude vyprávět příběh.“ To byla zase Pískle, panovačná a komandující jako vždycky. Jejich maminka jí láskyplně olízala čumák a ztlumila tak její kňučení.

„Chtěli byste slyšet o Psím běsnění?“ Ňafovi nadšením přeběhl mráz po zádech a dychtivě zakňoural: „Ano!“

„Už zase?“ skuhrala Pískle.

Jenže ostatní se hrnuli přes ni a její námitky zanikly v jejich nadšeném souhlasu: „Ano, mamííí! O Psím běsnění!“

Jejich matka se uvelebila kolem malých tělíček a bušila ocasem o zem. Její hlas zněl najednou hlouběji a zvážněla: „Tohle je příběh Bleska, nejrychlejšího z psích válečníků. Nebeští psi ho hlídali a ochraňovali... Ale Zeměpsice na Bleska žárlila. Myslela si, že Blesk už žije příliš dlouho a že je načas, aby zemřel, a ona si mohla vzít jeho životní sílu. Jenomže Blesk byl tak rychlý, že dokázal utéct hrozivému Vrčení Zeměpsice – dokázal uniknout i smrti samotné!“

„Já bych chtěl být jako Blesk,“ zamumlal ospale Křikloun. „Dokázal bych běhat tak rychle; vsadím se, že ano.“

„Pšt!“ ozvala se Pískle a přimáčkla mu na čumáček svou zlatavou chlupatou tlapku. Ňaf věděl, že i když původně protestovala, příběh ji zaujal stejně jako ostatní.

„A pak nadešla první velká bitva,“ pokračovala jejich matka tlumeným hlasem. „Hrozivé Psí běsnění, kdy všichni psi celého světa bojovali o to, kdo bude vládnout územím. Vypráví se o těch hrozných dnech spousty příběhů a v té bitvě vystalo mnoho bojovníků a mnoho jich bylo ztraceno.“

„Konečně,“ pomyslela si Zeměpsice, „konečně bude Bleskova životní síla uvolněna a ona si vezme jeho tělo, jak bylo jejím právem. Jenomže Blesk byl mazaný a byl si jistý, že se svou rychlostí i tentokrát vyhne smrti, a tak na něj Zeměpsice nastražila past.“

Ňufinka připlácla uši k hlavě: „To je tak ošklivý!“

Jejich matka si ji k sobě přitulila čenichem. „Ne, není, Ňufinko. Zeměpsice měla právo Bleska chtít. Takhle by to mělo být vždycky. Když zemřel váš otec, jeho tělo také nakrmilo zemi.“

Štěňata náhle zvážněla a tiše naslouchala.

„Blesk se snažil Psímu běsnění uniknout. Utíkal mezi bojujícími psi tak rychle, že ho žádný z nich neviděl a nemohli ho roztrhat

svými zuby a rozsápat drápy. Už byl téměř volný, téměř utekl, když Zeměpsice seslala Velké zavrčení, aby před ním otevřelo zemi.“

Ačkoli už ten příběh slyšel mockrát, Ňaf zatajil dech, přitiskl se blíž ke svým sourozencům a představoval si, že tentokrát Blesk padne a pohltí ho obrovská trhlina v zemi...

„Blesk viděl, jak se země před ním otevírá, aby ho spolkla, ale běžel tak rychle, že nedokázal zastavit. Báł se, že už ho Zeměpsice nakonec dostala. Ale Nebeští psi Bleska milovali.

„Právě ve chvíli, když se Blesk začínal řítit do hlubiny, kde ho čekala smrt, Nebeští psi seslali silný větrný vír, který Bleska v pádu zachytil a vynesl ho až na oblohu. A tam zůstává, s Nebeskými psy, až do dnešního dne.“

Štěňata se k ní přitiskla a zvedly k ní oči.

„A bude tam pořád?“ zeptal se Křikloun.

„Pořád. Až uvidíte, jak se na nebi zableskne, když vyjít Nebeští psi, tak to je Blesk, který seběhl k zemi a škádlí Zeměpsici, protože ví, že ho nikdy nechytí.“ Olízla Ňafovi ospalou tvář. Už skoro nedokázal udržet oči otevřené. „Slyšela jsem, jak psi říkají, že jednoho dne bude další velká bitva, až nějaký pes vzbudí nevoli Zeměpsice. A pak bude opět bojovat pes proti psu, povstanou velcí hrdinové a padnou. Znovu nadejde Psí běsnění.“

Křikloun si dlouze zívł a už skoro padal únavou. „Ale to bude až za dlouho, vid?“

„No, to se neví. Může to přijít brzy; anebo také ne. Musíme pořád sledovat znamení. Říkají, že až bude svět rozbitý a převrácený naruby, nadejde Psí běsnění a my budeme znovu muset bojovat o přežití.“

Ňafovi klesla víčka. Hrozně rád usínal při matčiných příbězích.

Věděl, že takové to bude vždycky: její hlas, který se vzdaloval, jak ho spolu s jeho sourozenci zmáhal spánek. Jejich matka se kolem nich starostlivě schoulila a poslední, co Ňaf slyšel, byl závěr příběhu. Pokaždé to končovalo stejně... „Mějte se na pozoru, maličcí. Dávejte pozor, jestli se neblíží Psi běsnění...“

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko se vylekaně probudil a strach ho mrazil až v kostech a v kožichu. Vyskočil na nohy a zavrčel.

Na okamžik si myslel, že je zase maličký, že je v bezpečí a pod ochranou své štěněcí smečky, ale ten konejšivý sen už zmizel. Vzduch se chvěl přicházející hrozbou a Štístka brněla kůže. Kdyby tak viděl, co to přichází, mohl by se tomu postavit a zastrašit to svým pohledem – jenže ta příšera byla neviditelná, neměla žádný pach. Hrůzou zakňučel. Tohle nebyla žádná pohádka na dobrou noc: Tenhle strach byl *skutečný*. Jeho nutkání utéct bylo téměř nesnesitelné; ale mohl jen zděšeně šmátrat, škrábat a vrčet kolem sebe. Nebylo kam jít: Drátěná klec ho svírala ze všech stran. Bolel ho čenich, když se ho snažil prostrčit mezerou mezi dráty; a když ustoupil dozadu a zavrčel, stejný drát se mu zaryl do boku. Ostatní byli nedaleko... známá těla, známé pachy. Další psi byli na tomhle hrozném místě uvěznění stejně jako on. Štístko zvedl hlavu a štěkal a štěkal vysokým zoufalým hlasem, ale bylo jasné, že mu žádný pes nemůže pomoci. Jeho hlas zanikal v zoufalém sborovém štěkotu. Všichni byli *v pasti*.

Zmocnila se ho panika. Usilovně šmátral drápy po hliněné podlaze, ačkoli věděl, že je to beznadějně. Cítil mladou fenu ve vedlejší kleci, přátelský uklidňující pach, který teď překrývala nahořklá pachut' nebezpečí a strachu. Ostře zaštěkal a přitiskl se blíž k ní. Cítil chvění jejích svalů – ale pořád je od sebe dělily dráty.

„Hvězdo? Hvězdo, něco se blíží. Něco zlého!“

„Ano, já to cítím! Co se děje?“

Dlouhé packy – kde jen jsou? Dlouhé packy je držely v zajetí v tomhle Domě pastí, ale vždycky se zdálo, že se o psy starají. Nosili jim jídlo a vodu, podestýlali lůžko, uklízeli nepořádek...

Jistě pro ně už dlouhé packy přijdou. Ostatní štěkali a vyli jako jeden pes, a Štístko přidal svůj hlas k ostatním.

Dlouhé packy! Dlouhé packy, už se to BLÍŽÍ...

Něco se pod ním pohnulo a jeho klec se zatřásla. V náhlém hrozi-
vém tichu se Štístko přikrčil a ztuhl hrůzou.

A pak všude kolem a nad ním vypukl chaos.

Neviditelná příšera byla tady... a pustila se svými packami přímo do Domu pastí.

Štístka to odhodilo na pletivo a svět se nadzvedl a naklonil. Na pár mučivých okamžiků nevěděl, kde je nahoře a kde je dole. Ta příšera s ním metala kotrmelce a ohlušila ho kraválem padajících balvanů a tříštícího se čírého kamene. Zrak mu potemněl a oslepila ho oblaka zvířené špíny. Kňučení a vytí vyděšených psů měl plnou hlavu. Velký kus padající zdi narazil do pletiva těsně před jeho čumákem, až Štístko uskočil. Snaží se si ho snad Zeměpsice vzít?

A pak, stejně náhle, jako se příšera objevila, zase zmizela. Spadla ještě jedna zeď a zvedl se dusivý oblak prachu. Zaskřípěly trhající se dráty, jeho klec se zakymácela a zřítíla se k zemi.

Nastalo ticho. Rozlinul se vlhký kovový pach.

Krev! Pomyslel si Štístko. *Smrt ...*

Břícho mu opět sevřel panický strach. Ležel na boku, přimáčknutý pomačkaným pletivem, a kopal svýma silnýma nohama ve snaze se narovnat. Klec rachotila a houpala se, ale nedokázal se zvednout. *Ne!* Pomyslel si. *Jsem v pastí!*

„Štístko! Štístko, jsi v pořádku?“

„Hvězdo? Kdepak jsi?“

Její protáhlý obličej se přitiskl k tomu jeho přes pomačkané pletivo. „Dveře mé klece – rozlétly se, když spadla na zem! Myslela jsem, že jsem mrtvá. Štístko, já jsem volná – ale ty – “

„Pomoz mi, Hvězdo!“

Slabé nářikání ostatních ustalo. Znamenalo to snad, že ostatní psi jsou... ? Ne. Štístko na to vůbec nechtěl pomyslet. Zavyl, jen aby přerušil to ticho.

„Myslím, že dokážu klec roztáhnout,“ řekla Hvězda. „Tvoje dveře jsou taky uvolněné. Popadla pletivo do zubů a zatahala.“

Štístko se snažil uklidnit. Chtěl se jen vrhat proti kleci, dokud se nerozbije. Kopal rozčileně zadníma nohama, natahoval krk a chňapal po pletivu. Hvězda postupně roztahovala klec a tlapky jí chvílemi klouzaly po napadaných kamenech.

„Tak. Už je to volnější. Počkej, než to ještě trochu – “

Ale Štístko už čekat nedokázal. Na horním konci byly dveře klece utržené a on se kroutil, až se k nim dostal zuby a drápy. Vecpal packu do mezery a silně zatáhl.

Drát se skřípěním povolil a Štístko ucítil v polštářku tlapky ostrou bolest – ale dveře teď visely nakřivo. Vrtěl se a svíjel, až nakonec vyklouzl ven a postavil se zpříma.

Ocas měl stažený mezi nohama a chvěl se po celém těle. Zírali s Hvězdou na tu pohromu a zmatek kolem nich. Všude byly rozbité klece – a rozbitá těla. Poblíž ležel na zemi malý psík s hladkou srstí, bez života, s netečnými očima. Pod tou poslední zdí, která spadla, se nic nehýbalo, ale mezi kameny vykukovala bezvládná tlapka. Do-
mem pastí už se šířil pach smrti.

Hvězda začala naříkat žalem. „Co to bylo? Co se *stalo*?“

„Já myslím – “ Štístkův hlas se třásl. Zkusil to znovu. „Že to bylo Zavrčení. Kdysi jsem – má matka mi vyprávěla příběhy o Zeměpsici a o Vrčeních, která sesílá. Myslím, že ta příšera bylo takové Velké Zavrčení... “

„Musíme se odsud dostat pryč!“ Z Hvězdina hořekování zaznívala hrůza.

„Ano.“ Štístko pomalu ustupoval a vrtěl hlavou, aby setřásl pach smrti. Ale všude ho pronásledoval a držel se jeho chřípí.

Rozhlížel se zoufale kolem. V místech, kde zeď spadla na klece dalších psů, se rozbité kvádry sesypaly na hromadu a skrze cihlový prach a kouř prosvítalo jasné světlo.

„Tudy, Hvězdo, tam, kde se zhroutilo kamení. Pojd!“

Nepotřebovala nijak pobízet a přeskakovala po sutinách.

Štístko si byl vědom své zraněné tlapky a hledal si cestu mnohem opatrněji. Nervózně se rozhlížel, jestli kolem nejsou dlouhé packy. Jistě přijdou, když viděly tu zkázu? Nevrátí se, aby je zatáhly zpátky do Domu pastí?

Otrásl se a zrychlil krok, ale i když vyskočil za Hvězdou ven na ulici, po dlouhých packách nebylo nikde ani vidu.

Zmateně se zastavil a začenichal. Ve vzduchu byl takový zvláštní pach...

„Měli bychom se dostat od Domu pastí pryč,“ řekl tiše Hvězdě. „Nevím, co se stalo, ale měli bychom utéct pro případ, že se dlouhé packy vrátí.“

Hvězda ostře zakňučela a svěsila hlavu. „Štístko, já myslím, že tu žádné dlouhé packy nezbyly.“

Šli pomalu a tiše. Štístko cítil v břiše narůstající pocit hrozby; tolik silnic a uliček, které znal, bylo zatarasených. Pokračoval ale vytrvale dál a čenichal cestu kolem rozbitých budov mezi spletítymi trhlínami v zemi.

Bez ohledu na to, co si myslí Hvězda, Štístko si byl jistý, že se dlouhé packy brzy vrátí. A on chtěl být v tu chvíli už od zničeného Domu pastí co nejdál.

Nebe už začínalo tmavnout, když měl konečně pocit, že jsou dost daleko na to, aby si mohli odpočinout. A Štístko navíc cítil, že Hvězda už daleko nedorazí. Možná že závodní psi nezvládají dlouhá putování tak snadno jako rychlý běh. Ohlédl se zpátky směrem, odkud přišli. Na zemi se dloužily stíny a tmavé kouty začínaly vytvářet úkryty. Štístko se zachvěl – jaká další zvířata tam asi jsou, vyděšená a hladová?

Ale oba byli vyčerpaní z toho, jak unikli Velkému Zavrčení.

Hvězda už skoro ani nedokázala obejít své obvyklé kolečko před usnutím, klesla na zem, položila si hlavu na přední packy a zavřela utrápené oči. Štístko se přitiskl k jejímu boku, který mu poskytoval teplo a útěchu. *Zůstanu chvíli vzhůru*, pomyslel si, *Na stráží... ano ...*

* * *

S trhnutím se probudil, třásl se a srdce mu bušilo.

Prospal celé neslunce. Jeho sny byly plné vzdáleného rachotu Velkého Zavrčení a nekonečné řady dlouhých pacek, které před ním utíkaly, a hlučných klecí, které kvílely a troubily. Po žádných tu teď nebyla ani stopa. Město vypadalo opuštěné.

Hvězda ještě spala pod trnitým křoviskem a boky jejího elegantního těla se zlehka zdvihaly a klesaly s každým jejím dechem. Štístko se protáhl, aby se jeho tělo naplno probudilo.

Na Hvězdině hlubokém spánku bylo cosi uklidňujícího, ale on náhle potřeboval víc, než jen voňavé teplo jejího spícího těla; potřeboval, aby byla vzhůru a ve střehu. Lísal se ke Hvězdinu protáhlému obličejí a olizoval jí uši, až mu odpověděla šťastným tlumeným zavrčením. Vstala a na oplátku ho taky očenichala a olízla.

„Co ta tvá tlapka, Štístko?“

Při jejích slovech si okamžitě uvědomil, že ho pálí. Vzpomněl si na své zranění a očichával si polštářek tlapky. Měl tam ošklivou červenou rýhu, která pulzovala bolestí. Zlehka ji olizoval. Byla zavřená, ale jen tak tak, a on nechtěl, aby zase začala krváčet.

„Myslím, že je to lepší,“ prohlásil optimističtěji, než jak se cítil; a pak, když oba vylezli zpod hustých větví, klesl na myslí.

Silnice před nimi byla rozbitá, hodně nakloněná a rozpraskaná. Z dlouhé odhalené trubky pod rozbitou silnicí prýštila do výšky voda, až se ve vzduchu dělaly duhy. A nebylo to jen tady; ve svažujících se ulicích města, kam až Štístko dohlédl, odrážely světlo probouzejícího se Slunečního psa odlesky od zkrouceného kovu. Tam, kde si pamatoval, že bývaly zahrady, byla vodní plocha, a domy dlouhých pacek, které dřív vypadaly vysoké a nezničitelné, byly teď pomačkané a zhroucené, jako by do nich udeřila nějaká ob-

rovská pěst. Na vzdálené kvílení rozbitých hlučných klecí nikdo nereagoval.

„Velké Běsnění,“ šeptala Hvězda užasle a s obavami. „Podívej se, co udělalo.“

Štístko se zachvěl. „S dlouhými packami jsi měla pravdu. Bývaly jich tu spousty. A teď nevidím ani jednu.“ Naklonil uši a olízl jazykem vzduch: prach a zápach z podzemí. Žádné čerstvé pachy. „Ani hlučné klece se nehýbají.“

Štístko ukázal hlavou směrem k jedné z nich, převrácené na bok, s čumákem napůl zabořeným pod zřícenou zdí. Na kovovém zadku se jí leskla světla, ale nebylo slyšet žádné bručení a rachocení; vypadala mrtvá.

Hvězda vypadala vylekaně. „Vždycky jsem si říkala, na co to vlastně je. Jak že tomu říkáš?“

Štístko na ni pochybovačně pohlédl. Copak neví, co je hlučná klec?

„Hlučné klece. Víš – dlouhé packy je používají k přemísťování. Neumějí běhat tak rychle jako my.“

Nemohl uvěřit, že ona takovou základní věc o dlouhých packách neví. Měl špatný pocit z toho, že se s ní vydal na cestu. Hvězdina naivita jim moc neprospěje, když se snaží přežít.

Štístko znovu začenichal do vzduchu. Z nového pachu města byl znepokojený. Byl v něm rozklad a přetrvávající závan smrti a nebezpečí. *Už to tu není cítit jako domov pro psy*, pomyslel si.

Došel pomalu až k místu, kde z rány v zemi stříkala voda. V místě, kde se zem propadla, vzniklo olejovité jezírko, jehož povrch se leskl duhovými barvami. Bylo divně cítit a to se Štístkovi nelíbilo, ale měl příliš velkou žízeň, než aby se o to staral, a tak dychtivě chlemtal

vodu a snažil se nevšímat si té nepříjemné chuti. Viděl vedle sebe ve vodě odraz Hvězdy, která také pila.

Byla první, kdo zvedl kapající čenich, a olízla si špičatou tlamu. „Je tu příliš тихо,“ zašeptala. „Musíme se dostat z tohoto města dlouhých pacek.“ Hvězda naježila srst. „Měli bychom odejít do kopců. Někam do divočiny.“

„Jsme tu v bezpečí stejně jako kdekoli jinde,“ odvětil Štístko. „Můžeme využít staré domy dlouhých pacek – možná najdeme jídlo. A je tu spousta skryší, věř mi.“

„Spousta skryší pro *jiné* věci,“ opáčila rozzlobeně. „Nelíbí se mi to.“

„Čeho by ses ty měla bát?“ Její nohy vypadaly tak dlouhé, že by mohla běhat vysokou travou, a postavu měla štíhlou a lehkou. „Vsadím se, že běháš rychleji než kdokoli jiný!“

„Kolem rohů ne.“ Nervózně se rozhlížela do všech stran. „A ve městě je rohů spousta. Potřebuju prostor, abych se mohla rozběhnout. Jen tak můžu nabrat rychlost.“

Štístko se také rozhlížel kolem. Měla pravdu – kolem nich se tísnila spousta budov. Možná že má dobrý důvod být nabroušená. „Zkusme alespoň zůstat v pohybu. Některé z dlouhých pacek jsou možná ještě pořád poblíž, ať už je vidíme, nebo ne. Já se nechci vrátit do Domu pastí.“

„Ani já ne,“ přitakala Hvězda a ohrnula pysky, takže bylo vidět její silné bílé zuby. „Měli bychom se začít poohlížet po dalších psech. Potřebujeme dobrou silnou smečku!“

Štístko pochybovačně nakrčil čumák. Nebyl žádný smečkový pes. Nikdy nechápal, co by se mu mělo líbit na životě s velkou bandou psů, kteří jsou všichni jeden na druhém závislí a musejí poslouchat

vůdce smečky, alfu. On ničí pomoc nepotřeboval, a to poslední, o co stál, bylo, aby někdo potřeboval pomoc od něj. Už jen z myšlenky na to, že by se spoléhal na jiné psy, mu běhal mráz po zádech.

Hvězda zjevně takový pocit nemá, pomyslel si. Byla teď nadšená a chrlila ze sebe různé historky. „Moje smečka by se ti hrozně líbila! Běhali jsme spolu, lovili jsme společně, chytali králíky a honili krysy...“ Zatvářila se zasmušile a upřela toužebný pohled k okrajům zničeného města. „Pak přišly dlouhé packy a všechno pokazily.“

Štístko nemohl nezareagovat na smutek v jejím hlase.

„Co se stalo?“

Hvězda se otrásla. „Obklíčili nás. Bylo jich tak hrozně moc, všichni se stejnou hnědou srstí! Zůstali jsme spolu, proto jsme se ocitli v pasti, jenže“ – její vrčení zesílilo – „neopustili bychom ani jediného psa. To je zákon smečky. Drželi jsme při sobě, v dobrém i... zlém.“ Hvězda se odmlčela, v tmavých očích se jí objevil vzdálený pohled a nedokázala potlačit nešťastné zakňučení.

„Tvá smečka byla s tebou v Domě pastí,“ zašeptal soucitně Štístko.

„Ano.“ Náhle se zarazila. „Počkej, Štístko, musíme se tam vrátit!“

Vyrazil, aby ji předběhl, když se obrátila zpátky, a zastoupil jí cestu. „Ne, Hvězdo!“

„My tam *musíme!*“ Štístkovi podkluzovaly tlapky, jak se rychle hrabal stranou, aby kolem něj nemohla proklouznout. „Jsou to mí druhowé ze smečky. Nemůžu je opustit, dokud nezjistím, co se s nimi stalo! Jestli někdo z nich není ještě –“

„Ne, Hvězdo!“ vyštěkl Štístko. „Vidělas, jak to tam vypadalo!“

„Ale Možná že jsme přehlédli –“

„*Hvězdo.*“ Zkusil jemnější tón a váhavě jí olízl nešťastnou tvář. „Je to tam všechno rozbité. Všichni jsou mrtví, odešli k Zeměpsici.“

